

Izvršni postupak — sudska praksa Bosne i Hercegovine (2. dio)

IZVRŠENJE KADA JE U RJEŠENJU NEPRAVILNO NAVEDENO SREDSTVO IZVRŠENJA

Zakon o izvršnom postupku FBiH, član 166

U situaciji kada banka primi rješenje o izvršenju suda u kojem je ispravno naveden broj računa ali je pogrešno navedena vrsta računa (transakcijski umjesto depozitni), nema uslova za provođenje izvršenja prenosom sredstava izvršenika na račun izvršitelja, jer sredstvo izvršenja ne odgovara vrsti računa, pa banka ne zna na koji način će izvršiti prenos ili isplatu i tada je povjerilac u obavezi da promijeni sredstvo izvršenja.

Obrazloženje:

“Pravomoćnom presudom odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja, primjenom člana 28. stav 6. Zakona o unutrašnjem platnom prometu FBiH, jer su iznimno od pravila o raskidu ugovora o oročenju sredstava u slučaju izvršenja naloga za prisilnu naplatu, izuzeti iz tog pravila ugovori o oročenim sredstvima za osiguranje plasmana, pa sudovi nalaze da su na aktivnom računu u momentu prijema rješenja o izvršenju br.... bila sredstava koja su položena od strane dužnika kao osiguranje plaćanja kredita koje su njegovo radnici podigli kod prednika tuženog.

Dakle, prednica tužene primila je rješenje o izvršenju dana 30. 3. 2005. godine, u kojem trenutku je dužnik tužitelj, “U...”d.d. T... kod nje imao otvorena dva računa, od kojih je jedan bio transakcijski koji je blokiran, a drugi depozitni koji je bio aktivan za oročena deponovana sredstva, iz čega proizilazi da je pravilan zaključak nižestepenih sudova da prednica tuženih nije uzrokovala štetu tužitelju u smislu čl. 154. st. 1. ZOO u vezi sa čl. 170. ZOO-a.

Članom 166. Zakona o izvršnom postupku (dalje ZIP) propisano je da se izvršenje radi ostvarivanja novčanog potraživanja prema izvršeniku može provesti na svim sredstvima na njegovim računima kod banke osim ako zakonom nije drugačije određeno. Tako je propisano provođenje Rješenjem o izvršenju na novčanim sredstvima koja se vode na transakcijskom računu izvršenika na način da se nalaže se banci da novčani iznos za koji je izvršenje određeno prenese s transakcijskog računa izvršenika na transakcijski račun tražioca izvršenja, a kada je u pitanju izvršenje na novčanom potraživanju koje po štednom ulogu, tekućem ili žiralnom računu, ili deviznim ili drugim računima sa namjenom kod banke, određuje se tako što se u rješenju o izvršenju nalaže banci na koji je određeno izvršenje isplati tražiocu izvršenja. U st. 5 iste odredbe je propisan obaveza suda da obavijesti banku o svim promjenama ili ako su ona nedovoljna...

U tč 6. istog člana je propisano da se ugovor o štednom ulogu i svakom drugom depozitu raskida po sili zakona danom izvršnosti rješenja o izvršenju bez obzira na to da li je oročen ili ne, po namirenju potraživanja primjenjivat će se ugovorne odredbe o raskidu ovih ugovora.

Iz navedene odredbe proizilazi različit način provođenja izvršenja ovisno o vrsti računa, što je uskladu sa čl. 1038. ZOO koja propisuje vrstu novačanih depozita. Tako je, po navedenoj odredi ZIP-a za provođenje izvršenja preko transakcijskog računa kao sredstva izvršenja, propisan prenos sredstava na račun tražioca izvršenja, a kada se kao sredstvo izvršenja odredi neki drugi namjenski račun (štednom ulogu, tekućem ili žiralnom računu, ili deviznim ili drugim računima) izvršenje se provodi predajom predmeta izvršenja povjeriocu.

Prednica tužene je primila rješenje o izvršenju u kojem je određen broj računa označen kao transakcijski račun za izvršenika "U..."d.d. T..., te je odmah obavijestila sud da taj izvršenik nema aktivan transakcijski račun, već da imao otvoren depozitni račun za oročena sredstva sa namjenom, zbog čega nije ni mogao postupiti po rješenju o izvršenju.

Iz spisa se ne može vidjeti da li je sud nakon toga poduzimao neke procesne radnje i dalje postupao prema predniku tuženog.

Stoga, kada banka primi rješenje o izvršenju suda u kojem je ispravno naveden broj računa ali pogrešno vrsta računa (transakcijski umjesto depozitni), nema uslova za provođenje izvršenja prenosom sredstava izvršenika na račun izvršitelja, jer sredstvo izvršenja ne odgovara vrsti računa, pa banka ne zna na koji način će izvršiti prenos ili isplatu.

S druge strane, kada je izvršni sud obavješten od banke da se naplata potraživanja ne može ostvariti na predloženom sredstvu izvršenja jer račun. br.... nije transakcijski račun, već depozitni račun sa namjenom, povjerilac je bio u obavezi da promjeni sredstvo izvršenja, na način da umjesto predloženog transakcijskog računa označi depozitni račun, nakon čega nastupaju posljedice u smislu čl. 166. st. 5. i 6. ZIP-a i provođenje izvršenja na predmetu izvršenja sa sredstva izvršenja na kojem imaju određena novčana sredstva.

Tužitelj kao tražilac izvršenja to nije učinio, pa se time nije dokazalo da je prednik tuženog na bilo koji način odgovoran za neizvršavanje rješenja o izvršenju u kojem je bilo nepravilno navedeno sredstvo izvršenja.

S druge strane, iako se nižestepeni sudovi pogrešno pozivaju na odredbu čl. 28. st. 6. Zakona o unutarnjem platnom prometu jer je taj zakon u vrijeme nastanka spornog odnosa već prestao postojati Zakonom o prestanku važenja Zakona o unutrašnjem platnom prometu, odluka drugostepenog suda nije pogrešna, pa se u tom smislu ne može prihvatiti revizijski prigovor pogrešne primjene materijalnog prava.

Iz tih razloga revizijski sud je primjenom člana 248. ZPP-a reviziju tužitelja odbio kao neosnovanu jer nisu utvrđeni razlozi na koje se ista poziva."

(Presuda Vrhovnog suda Federacije BiH, 65 0 Ps 038955 19 Rev od 13.2.2020. godine)

DOZVOLJENOST IZVRŠENJA KADA NIJE POZNATO GDJE SE NALAZE POKRETNE STVARI NA KOJIMA JE PREDLOŽENO IZVRŠENJE

Zakon o izvršnom postupku RS

član 115 st. 1 i 3

Pravno je dozvoljeno da tražilac izvršenja predloži, a prvostepeni sud kao mjesno nadležni sud rješenjem o izvršenju odobri da se izvršenje provede ne samo na pokretnim stvarima koje se zateknu na navedenoj adresi izvršenika, već i na bilo kom drugom mjestu.

"Iz predmetnog spisa pouzdano proizlazi, što se žalbom i ne dovodi u sumnju, da je tražilac izvršenja protiv izvršenika 26. 9. 2018. godine podnio prijedlog za izvršenje na osnovu izvršne isprave, i to popisom, procjenom i prodajom izvršenikovih pokretnih stvari koje se zateknu u kući izvršenika u... ili na bilo kom drugom mjestu, a sve radi ostvarenja potraživanja iz pravnosnažne presude zbog propuštanja Osnovnog suda u P., broj... od 16. 5. 2018. godine.

Prvostepeni sud je, kako dalje proizlazi iz spisa, odredio predloženo izvršenje rješenjem o izvršenju od 26. 9. 2018. godine.

Postupajući po tom rješenju sudski izvršilac je izlazio na lice mjesta u..., na adresu izvršenika označenu u prijedlogu za izvršenje, te naveo da je izvršenik nepoznat na toj adresi. O tome se kao dokaz u spisu zatiče zapisnik sudskog izvršioca, broj... od 25. 3. 2019. godine.

Međutim, tražilac izvršenja je nakon toga prvostepenom sudu dostavio akt Policijske stanice P., broj... od 9. 4. 2019. godine, koji se zatiče u spisu, a u kojem je nadležni organ obavijestio punomoćnika tražioca izvršenja da izvršenik ima prijavljeno prebivalište u... broj..., Opština P. O tome je tražilac izvršenja putem svog punomoćnika blagovremeno obavijestio prvostepeni sud, podneskom od 11.4. 2019. godine, na koji se osnovano poziva i u predmetnoj žalbi.

Imajući u vidu upravo navedeni dokaz, nije pravilna odluka prvostepenog suda kojom je obustavio izvršni postupak u ovom predmetu. Naime, tražilac izvršenja je predložio, a prvostepeni sud je kao mjesno nadležni sud rješenjem o izvršenju od 26. 9. 2018. godine odobrio da se izvršenje u ovoj pravnoj stvari provede ne samo na pokretnim stvarima koje se zateknu na navedenoj adresi izvršenika, već i na bilo kom drugom mjestu. Takav prijedlog za izvršenje, kao i rješenje o izvršenju, su u tom dijelu pravno dozvoljeni, jer je članom 115. stav 1. Zakona o izvršnom postupku ("Službeni glasnik Republike Srpske", br. 59/03, 85/03, 64/05, 118/07, 29/10, 57/12, 67/13, 98/14 i 66/18) propisano da tražilac izvršenja može predložiti da se izvršenje provede na pokretnim stvarima izvršenika, ne naznačavajući mjesto gdje se one nalaze (što je tražilac izvršenja i učinio u dijelu u kojem je predložio da se izvršenje na pokretnim stvarima izvršenika provede i na bilo kom drugom mjestu, a što je prvostepeni sud i u tom dijelu pravilno prihvatio rješenjem o izvršenju od 26. 9. 2018. godine). U toj situaciji tražilac izvršenja, saglasno članu 115. stav 3. Zakona o izvršnom postupku, može već doneseno rješenje o izvršenju podnijeti na izvršenje svakom drugom stvarno nadležnom sudu na čijem se području nalaze izvršenikove pokretne stvari, u kom slučaju tražilac izvršenja tom drugom sudu samo podnosi prijedlog da sprovede izvršenje koje je već određeno rješenjem o izvršenju od 26. 9. 2018. godine.

S obzirom na prethodno iznijete razloge, u konkretnom slučaju ne može se zaključiti da je izvršenje postalo nemoguće, u smislu člana 63. stav 3. Zakona o izvršnom postupku koji je prvostepeni sud nepravilno primijenio u pobijanom rješenju, jer bi u protivnom tražilac izvršenja na nezakonit način bio onemogućen da sprovede izvršenje na osnovu rješenja o izvršenju od 26. 9. 2018. godine, a sve u skladu sa već pomenutim članom 115. Zakona o izvršnom postupku i u smislu na koji je prethodno ukazano."

(Rješenje Okružnog suda u Banjoj Luci, 78 0 Mal 028234 19 Gži od 16.1.2020. godine)

NAČIN IZVRŠENJA NA SUVLASNIČKOM DIJELU NEKRETNINE

Zakon o izvršnom postupku

član 69 stav 2

U situaciji kada se radi o izvršenju na suvlasničkom dijelu koji izvršenik ima na predmetnim nekretninama, predmet prodaje ili dosude ne može biti nekretnina u cjelini, već samo odgovarajući suvlasnički dio koji izvršenik ima na toj nekretnini.

"Predmetnom žalbom navodi se da suvlasnički dijelovi izvršenika ne mogu biti dosuđeni tražiocu izvršenja dok se ne izvrši fizička dioba predmetnih nekretnina. U ovom dijelu žalba nije pravno osnovana, jer suvlasnički dio na nekretnini može biti predmet izvršenja i može biti dosuđen kao takav (kao suvlasnički dio) njegovom kupcu u izvršnom sudskom postupku (ako ima kupca koji želi kupiti suvlasnički dio na nekretnini i time postati suvlasnik umjesto izvršenika kao dotadašnjeg suvlasnika), saglasno članu 69. stav 2. Zakona o izvršnom postupku ("Službeni

glasnik Republike Srpske”, br. 59/03, 85/03, 64/05, 118/07, 29/10, 57/12, 67/13, 98/14 i 66/18), kojim je propisano da suvlasnički dio nekretnine može biti samostalan predmet izvršenja, u pogledu kojeg se na odgovarajući način primjenjuju pravila tog zakona o izvršenju na nekretninama.

Međutim, razlozi zbog kojih je žalbu trećih lica valjalo uvažiti i odlučiti kao u izreci ovog drugostepenog rješenja ogledaju se u sljedećem, na šta ovaj drugostepeni sud pazi po službenoj dužnosti, jer se radi o pravilnoj primjeni prava, saglasno članu 221. Zakona o parničnom postupku (“Službeni glasnik Republike Srpske”, br. 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13), u vezi sa članom 21. stav 1. Zakona o izvršnom postupku. Naime, već je u ranijem rješenju ovog drugostepenog suda (broj... od 9. 8. 2018. godine) ukazano na to da se u ovom predmetu radi o izvršenju na suvlasničkom dijelu koji izvršenik ima na predmetnim nekretninama, saglasno članu 69. stav 2. Zakona o izvršnom postupku. To znači da u takvoj situaciji predmet prodaje ne može biti nekretnina u cjelini, već samo odgovarajući suvlasnički dio koji izvršenik ima na nekretnini.

Na prethodno navedeno se ukazuje zbog toga što najprije iz zaključka prvostepenog suda o prodaji nekretnina (zaključak broj... od 20. 5. 2019. godine), a zatim i iz rješenja o dosudi, broj... od 20. 5. 2019. godine, proizlazi da je prvostepeni sud prodao, odnosno dosudio predmetne nekretnine kao cjelinu, a ne suvlasnički dio koji izvršenik ima na tim nekretninama. Ovo pouzdano proizlazi najprije iz izreke zaključka o prodaji od 20. 5. 2019. godine, u kojoj je odlučeno da je “nepokretnost” prodana tražiocu izvršenja kao kupcu i najpovoljnijem ponuđaču, nakon čega i u rješenju o dosudi od 20. 5. 2019. godine prvostepeni sud odlučuje da se tražiocu izvršenja dosuđuju “nekretnine” pobliže određene izrekom tog rješenja.

Takvo odlučivanje prvostepenog suda nije pravilno (kako zaključak o prodaji od 20. 5. 2019. tako ni rješenje o dosudi od 20. 5. 2019. godine), imajući u vidu prethodno iznijete razloge, jer se ni u zaključku o prodaji niti u rješenju o dosudi ne može odlučiti da se nekretnine prodaju kupcu, odnosno da mu se dosuđuju nekretnine, ako, kao u konkretnom slučaju, izvršenik nije vlasnik nego suvlasnik tih nekretnina, usljed čega predmet prodaje i dosude može biti samo odgovarajući suvlasnički dio na nekretnini.”

(Rješenje Okružnog suda u Banjoj Luci, 78 0 P 011123 19 Gži 3 od 16.1.2020. godine)

MJESNA NADLEŽNOST SUDA KOD IZVRŠENJA NA POKRETNIM STVARIMA IZVRŠENIKA

– Čl. 114. i 115. Zakona o izvršnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 59/03, 85/03, 64/05 i 118/07)

Kod izvršenja na pokretnim stvarima izvršenika, u situaciji kada nije poznato gdje se pokretne stvari izvršenika nalaze, a prijedlog za izvršenje je podnesen na temelju vjerodostojne isprave, po pravilima o opštoj mjesnoj nadležnosti prvostepeni sud postupa do pravosnažnosti rješenja o izvršenju i u ovoj fazi se može oglasiti mjesno nenadležnim samo po prigovoru izvršenika, te tek nakon što rješenje o izvršenju postane pravosnažno, ukoliko se utvrdi da su pokretne stvari izvršenika na području nekog drugog suda, prvostepeni sud je ovlašten da se po službenoj dužnosti oglasi mjesno nenadležnim za sprovođenje izvršenja.

Pobijanim rješenjem, utvrđujući da u prijedlogu za izvršenje nije naznačeno gdje se pokretne stvari izvršenika nalaze, te da izvršenici nemaju prebivalište na području prvostepenog suda, prvostepeni sud po službenoj dužnosti sa pozivom na odredbe čl. 114. i 115. Zakona o izvršnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 59/03, 85/03, 64/05 i 118/07) se oglašava mjesno nenadležnim, istovremeno određujući da će po pravosnažnosti prvostepenog rješenja tražilac izvršenja podnijeti prijedlog za izvršenje mjesno nadležnim sudovima.

Žalbenim navodima tražilac izvršenja osnovano ukazuje da navedeno postupanje prvostepenog suda nije utemeljeno u zakonu.

Odredba čl. 114. Zakona o izvršnom postupku reguliše situaciju kada je poznato gdje se nalaze pokretne stvari izvršenika na način da je tada za odlučivanje po prijedlogu za izvršenje i za sprovedbu tog izvršenja isključivo mjesno nadležan sud na području kojeg se pokretne stvari izvršenika nalaze. Odredba čl. 115. Zakona o izvršnom postupku pak propisuje mjesnu nadležnost suda u situaciji kada nije poznato gdje se pokretne stvari izvršenika nalaze. Tada je za donošenje rješenja o izvršenju mjesno nadležan sud na čijem području se nalazi prebivalište, odnosno boravište izvršenika i ovaj sud donosi rješenje o izvršenju na pokretnim stvarima ne označavajući mjesto gdje se pokretne stvari nalaze, a mjesna nadležnost suda se određuje prema pravilima opšte mjesne nadležnosti iz čl. 28. i 29. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 58/03, 85/03, 74/05 i 63/07). U tom slučaju tražilac izvršenja može podnijeti rješenje o izvršenju na pokretnim stvarima svakom stvarno nadležnom sudu na čijem području se nalaze stvari izvršenika, sa prijedlogom da taj sud sprovede izvršenje. Proizilazi, dakle, da u ovom slučaju sud koji donosi rješenje o izvršenju ne mora biti istovremeno i sud koji sprovodi izvršenje.

U konkretnom slučaju, u podnesenom prijedlogu nije označeno gdje se nalaze pokretne stvari izvršenika, već je tražilac izvršenja u smislu odredbe čl. 37. Zakona o izvršnom postupku zahtijevao pribavljanje podataka o imovini izvršenika. Time je u ovoj izvršnoj stvari za postupanje suda mjerodavna odredba čl. 115. Zakona o izvršnom postupku za donošenje rješenja o izvršenju. Prema odredbi čl. 41. st. 2. Zakona o izvršnom postupku izvršenje na osnovu vjerodostojne isprave (kao što je predmetno izvršenje) se ne može sprovesti prije pravosnažnosti rješenja o izvršenju što znači da u konkretnom slučaju po pravilima o opštoj mjesnoj nadležnosti prvostepeni sud postupa do pravosnažnosti rješenja o izvršenju i da se za ovo postupanje može oglasiti mjesno nenadležnim samo po prigovoru jednog od izvršenika, a ne po službenoj dužnosti. Nakon što rješenje o izvršenju postane pravosnažno, te nakon utvrđenja gdje se nalaze pokretne stvari izvršenika pa ukoliko iste budu na području nekog drugog suda, prvostepeni sud je ovlašten da se po službenoj dužnosti oglasi mjesno nenadležnim za provođenje izvršenja (s obzirom da je tada riječ o isključivoj nadležnosti), odnosno da tražioca izvršenja uputi da se za sprovođenje izvršenja obrati mjesno nadležnom sudu.

Suprotno navedenom prije pravosnažnosti rješenja o izvršenju, te prije utvrđenja gdje se pokretne stvari izvršenika nalaze, prvostepeni sud se oglašava mjesno nenadležnim za sprovođenje predmetnog izvršenja.

Prema navedenom, postupanje prvostepenog suda nije utemeljeno u zakonu, pa je žalbu tražioca izvršenja valjalo uvažiti, pobijano rješenje ukinuti i predmet vratiti prvostepenom sudu na ponovni postupak.

(Iz obrazloženja rješenja Okružnog suda u Banjaluci broj: 011-0-GŽ-08-001984 od 12.12.2008. godine)

PRIGOVOR TREĆEG LICA

-čl. 51. st. 2. Zakona o izvršnom postupku RS

-čl. 64. Zakona o izvršnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 59/03, 85/03, 64/05 i 118/07)

PRIGOVOR TREĆEG LICA SE MOŽE PODNIJETI DO ZAVRŠETKA IZVRŠNOG POSTUPKA, PA KOD TOGA DA JE U PREDMETNOJ IZVRŠNOJ STVARI IZVRŠNI POSTUPAK DOVRŠEN, PRAVILNO JE IZJAVLJENI PRIGOVOR ODBAČEN KAO NEDOZVOLJEN.

Iz obrazloženja:

Prema stanju spisa, po prijedlogu tražioca izvršenja radi obezbjeđenja novčanog potraživanja, rješenjem I-3669/00 od 04.01.2001. godine određena je privremena mjera (sada mjera obezbjeđenja) kojom je izvršeniku zabranjeno

otuđenje, raspolaganje, opterećenje i zakup nekretnina upisanih na ime izvršenika, kao suposjed od ½ dijela u Pl-28 k.o. P. II.

Navedeno rješenje prvostepenog suda je postalo pravosnažno dana 04.02.2001. godine i dostavljeno je Uredu za katastar B. radi provođenja u javnim knjigama.

U predmetnoj izvršnoj stvari, protiv označenog rješenja prvostepenog suda treće lice B. D. dana 14.05.2004. godine izjavljuje prigovor, pa prvostepeni sud utvrđuje da je rješenje o određivanju privremene mjere pravosnažno i da je provedeno u javnim knjigama.

Kako se, prema odredbi čl. 52. st. 2. Zakona o izvršnom postupku, prigovor trećeg lica može podnijeti do završetka izvršnog postupka, te kako je u predmetnoj izvršnoj stvari izvršni postupak dovršen, pobijanim rješenjem prvostepeni sud sa pozivom na odredbu čl. 52. st. 2. Zakona o izvršnom postupku, izjavljeni prigovor odbacuje kao nedozvoljen.

Žalbenim navodima treće lica B. D. spori pravilnost i zakonitost pobijanog rješenja tako što ističe činjenice koje se tiču ispunjenja zakonskih uslova za donošenje privremene mjere (sada mjere obezbjeđenja) u predmetnom izvršnom postupku pri čemu ističe da je u zemljišnim knjigama na njeno ime upisano pravo svojine na nekretninama u odnosu na koje je određena privremena mjera, te tvrdi da je izvršenik u katastarskoj evidenciji prevarnim radnjama izdejstvovala upis na svoje ime, a koje činjenice su iznesene i u prigovoru na rješenje prvostepenog suda broj I-3699/00 od 04.01.2001. godine.

Pravilan je stav prvostepenog suda kod odlučivanja o navedenom prigovoru da ne može ulaziti u ocjenu navoda prigovora, a navedeno s obzirom na to da je ovaj prigovor podnesen po završetku predmetnog izvršnog postupka, a koji stav ima uporište u odredbi čl. 51. st. 2. Zakona o izvršnom postupku.

Naime, predmetni izvršni postupak (koji je pokrenut radi određivanja privremene mjere u skladu sa tada važećim propisima) je završen sprovođenjem izvršne radnje kojom se izvršenje dovršava, a to je u konkretnom slučaju dostavljanjem rješenja o određivanju privremene mjere Uredu za katastar radi provođenja u javnim knjigama, koji zaključak je u skladu sa odredbom čl. 64. Zakona o izvršnom postupku.

Kod takvog stanja stvari, pobijanim rješenjem prvostepeni sud, sa pozivom na odredbu čl. 51. st. 2. Zakona o izvršnom postupku prigovor trećeg lica, pravilno odbacuje kao nedozvoljen.

(Iz obrazloženja rješenja Okružnog suda u Banjaluci Gž-803/07 od 26.09.2007.)

VJERODOSTOJNA ISPRAVA

-čl. 29. st. 2. Zakona o izvršnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 59/03, 85/03, 64/05 i 118/07)

TRAŽILAC IZVRŠENJA NE MOŽE SNOSITI ŠTETNE POSLJEDICE ZBOG NEAŽURNOG POSTUPANJA SUDA KOD TOGA DA JE PREDMETNI PRIJEDLOG ZA DOZVOLU IZVRŠENJA PODNESEN NA TEMELJU IZVODA IZ POSLOVNIH KNJIGA KOJI JE PO TADA VAŽEĆEM ZAKONU IMAO KARAKTER VJERODOSTOJNE ISPRAVE, A KOJI KARAKTER NEMA PO ZAKONU KOJI JE NA SNAZI U VRIJEME ODLUČIVANJA PO PRIJEDLOGU IZVRŠENIKA.

Prema stanju predmeta tražilac izvršenja je dana 21.02.2000. godine prvostepenom sudu podnio prijedlog za dozvolu izvršenja na temelju izvoda iz poslovnih knjiga, a radi naplate novčanog potraživanja u iznosu od 746,24 KM. Rješenjem I-297/00 od 06.07.2000. godine dozvoljeno je predloženo izvršenje protiv kojeg je izvršenik izjavio prigovor.

Pobijanim rješenjem, cijeneći da izvod iz poslovnih knjiga na temelju kojeg je predloženo izvršenje u smislu odredbe člana 29. Zakona o izvršnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 59/03, 85/03 i 64/05) u vezi sa odredbom člana 229. istog zakona nema karakter vjerodostojne isprave, sa pozivom na odredbe člana 49. i 39. stav 6. Zakona o izvršnom postupku, prvostepeni sud usvaja prigovor izvršenika, obustavlja izvršenje u predmetnoj izvršnoj stvari, ukida sve sprovedene radnje i prijedlog za izvršenje odbija.

Žalbenim navodima tražilac izvršenja pobija označeno rješenje tako što ističe da je u predmetnom izvršnom postupku prijedlog za izvršenje sudu podnesen za vrijeme važenja ranijeg ZIP-a („Službeni list SFRJ“, broj: 20/78, 6/82, 74/87, 57/89, 20/90, 27/90, 35/91, „Službeni glasnik RS“, broj: 17/93 i 14/94), te smatra da ne može snositi posljedice zbog dugogodišnjeg neažurnog postupanja suda.

Prema odredbi člana 229. Zakona o izvršnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 59/03, 85/03 i 64/05) postupak izvršenja započet do dana stupanja na snagu ovog zakona okončaće se po odredbama ovog zakona. U trenutku kada je stupio na snagu novi Zakon o izvršnom postupku, predmetni izvršni postupak još uvijek nije bio završen, odnosno prvostepeni sud u to vrijeme još nije odlučio o prigovoru izvršenika protiv rješenja o izvršenju. Time je kod odlučivanja o prigovoru izvršenika u skladu sa odredbom člana 229. Zakona o izvršnom postupku („Službeni glasnik RS“, broj: 59/03, 85/03 i 64/05) prvostepeni sud bio dužan da primijeni odredbe novog Zakona o izvršnom postupku.

Kako prema odredbi člana 29. stav 2. sada važećeg Zakona o izvršnom postupku isprava na temelju koje je podnesen prijedlog za izvršenje više nema karakter vjerodostojne isprave postojala je mogućnost da sud postupi na dva načina: da se podneseni prijedlog odbaci ili da se postupi prema odredbi člana 29. stav 2. novog Zakona o izvršnom postupku i predmet proslijedi parničnom odjeljenju na dalje postupanje, odnosno na postupanje kao po tužbi.

Po shvatanju ovoga suda, kod odlučivanja po izjavljenom prigovoru prvostepeni sud je trebao cijeniti da je predmetni prijedlog za dozvolu izvršenja, u vrijeme njegovog podnošenja sudu po tada važećem zakonu, podnesen na temelju izvoda iz poslovnih knjiga koji je imao karakter vjerodostojne isprave. Kako je prvostepeni sud tek dana 01.04.2005. godine prilikom sprovođenja radnje popisa stvari izvršenika (koja je prva poduzeta radnja suda nakon donošenja rješenja o izvršenju I-297/00 od 06.07.2000. godine) utvrdio da izvršenik nije na adresi iz prijedloga te je dopisom od 12.09.2005. godine pozvao tražioca izvršenja da sudu dostavi njegovu adresu, pa je po postupanju tražioca izvršenja rješenje o izvršenju izvršeniku uručio tek dana 21.11.2005. godine, očigledno je da je u predmetnom izvršnom postupku sud postupao neažurno i da kod takvog postupanja suda tražilac izvršenja ne može snositi štetne posljedice time što je, u međuvremenu (po proteku 3 godine) stupio na snagu sada važeći Zakon o izvršnom postupku, a navedeno pogotovo što je po zakonu izvršni postupak hitne prirode.

Time je pravilno postupanje suda u konkretnom slučaju, po stupanju na snagu sada važećeg Zakona o izvršnom postupku, nalagalo da se prijedlog uputi na parnicu, a u kojem postupku bi tužitelj podneseni prijedlog morao urediti u skladu sa odredbom člana 53. Zakona o parničnom postupku.

(Iz obrazloženja rješenja Okružnog suda u Banjaluci : GŽ-687/08 od 29.05.2008.)

Član 46 tačka 9 Zakona o izvršnom postupku Brčko Distrikta BiH

Isticanje prigovora radi prebijanja potraživanja (prigovor kompenzacije) moguće je u parničnom postupku. Takav prigovor ne može se osnovano issticati u izvršnom postupku. Naime, isticanje potraživanja radi prebijanja moguće je samo u parnici i to samo pod pretpostavkom da je prigovor iznesen još u toku prvostepenog postupka (član 282 stav 3 Zakona o parničnom postupku Brčko Distrikta BiH). Takav prigovor ne može se s uspjehom isticati u izvršnom postupku. Tvrdnja izvršenika da je došlo do kompenzacije potraživanja sprečavala bi izvršenje u smislu tačke 9 člana 46 Zakona o izvršnom postupku Brčko Distrikta BiH pod pretpostavkom da je došlo do građansko-pravne,

vanprocesne kompenzacije, a što ni izvršenik ne tvrdi, već ističe prigovor radi prebijanja do kojeg bi, po njegovom mišljenju, trebalo doći odlukom izvršnog suda.

(Apelacioni sud Brčko Distrikta BiH, PŽ.1/2002 od 18.01.2002.godine)

IZVRŠENJE PREMA LICU KOJE NIJE OZNAČENO U IZVRŠNOJ ISPRAVI I UPUĆIVANJE NA PARNICU

Član 30 stav 2 Zakona o izvršnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 59/03, 85/03, 64/05 i 118/07)

Sud u izvršnom postupku će uputiti stranke na parnicu radi razjašnjenja spornih pitanja koja se tiču osporavanja duga.

Iz obrazloženja

Prvostepeni sud je pogrešno odlučio o izjavljenom prigovoru, jer je pogrešno primijenio odredbu člana 30 stav 2 Zakona o izvršnom postupku, na šta se žalbom izvršenika osnovano ukazuje.

Odredbom pomenutog člana, propisano je da se izvršenje može odrediti i protiv trećeg lica, koje u izvršnoj ispravi nije označeno kao izvršenik, ako tražilac izvršenja javnom ili po zakonu ovjerenom privatnom ispravom dokaže da je to lice zakonito preuzelo dug ili je prema zakonu obavezno da ga izmiri. Ukoliko se obaveza trećeg lica na ispunjenje duga ospori, stranke to pitanje moraju razriješiti u parničnom postupku.

Znači da Zakon o izvršnom postupku predviđa mogućnost da se izvršenje odredi i prema licu koje nije označeno u izvršnoj ispravi, što predstavlja izuzetak od pravila da rješenje o izvršenju mora u svim elementima biti identično sa izvršnom ispravom, jer u tom slučaju nema istovjetnosti u osobama tuženog u parničnom postupku i izvršenika u izvršnom postupku. Međutim, ova odredba takođe izričito propisuje da se u slučaju osporavanja ove obaveze, stranke to pitanje moraju razriješiti u parnici.

U konkretnom slučaju, kao dužnik u sudskom poravnanju koje predstavlja izvršnu ispravu označena je „L.p.“ d.o.o. Gradiška, a tražioci izvršenja svoj zahtjev koji je usmjeren prema Prehrambenoj industriji „P.“ a.d. Gradiška, zasnivaju na odredbi člana 8 protokola broj 12/06. Ova odredba predviđa preuzimanje obaveze u iznosu od 138.000,00 KM, po tužbi u predmetu Rs-53/03, te predviđa način i rok izmirenja ove obaveze.

Izvršenik je prigovorom na rješenje o izvršenju osporio da je na njega prešla obaveza dužnika označenog u izvršnoj ispravi, zbog čega je prvostepeni sud bio dužan stranke uputiti na parnicu, radi razrješenja ovog spornog pitanja, jer ovaj slučaj predstavlja izuzetak od pravila da sporne činjenice između stranaka rješava izvršni sud, te od pravila da izvršni sud ne može prekinuti izvršni postupak da bi sačekao odluku nadležnog suda o prethodnom pitanju, koje je propisano odredbom člana 34 stav 1 Zakona o izvršnom postupku.

U ovom slučaju, izvršni sud mora povodom izjavljenog prigovora izvršenika stranke uputiti na parnicu i sačekati ishod parničnog postupka, jer do izvršenja može doći tek kada stranke pitanje pasivne legitimacije razriješe u parničnom postupku.

Radi izloženog valjalo je ukinuti prvostepeno rješenje i predmet vratiti prvostepenom sudu, na osnovu člana 235 stav 1 tačka 2 Zakona o parničnom postupku, u vezi sa članom 21 stav 1 Zakona o izvršnom postupku.

(Rješenje Okružnog suda u Banjaluci broj 011-0-Ž-08-000 033 od 29.02.2008.godine)

Član 17 stav 10 Zakona o izvršnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 59/03, 85/03, 64/05 i 118/07) u vezi sa stavom 5 istog člana tog zakona

Izvršeniku se osim za odbijanje davanja podataka o imovini u postupku izvršenja može izreći novčana kazna i u slučajevima kašnjenja dostavljanja podataka ako se time ometa sprovođenje izvršenja.

U konkretnom slučaju izvršenik nije dostavio podatke o pokretnim stvarima po nalogu suda na propisanom obrascu, jer je u Obrascu P1 u tački I u prostoru predviđenom za upis podataka o pokretnim stvarima upisao tekst: „prilog: prepis posjedovnog lista iz katastra“, što se odnosi na nekretnine, a identičan tekst je upisao i na obrascima P2 i P3, predviđenim za dostavu podataka o nekretninama i imovinskim stvarima, te novčanim primanjima i novčanim depozitima.

Tokom postupka izvršenik je u svojim podnescima, a direktor izvršenika i u svojoj izjavi datoj na zapisnik od suda od 22.03.2007. godine, tvrdio da nije vlasnik pokretnih stvari i da je u toku sudski spor protiv 6 radnika izvršenika radi povrata kamiona s prikolicama, o čemu je u to vrijeme bio u toku drugostepeni postupak. Te tvrdnje izvršenika osporavao je tražilac izvršenja, pozivajući se na činjenicu da izvršenik ima radnike i da vrši tehničke preglede.

Izvršenik je uz žalbu dostavio ovjerenu listu opreme (tabela br. 3), prema kojoj „J. o.“ AD Filijala Banjaluka na tehničkom pregledu kod izvršenika ima opremu pobrojanu od rednim brojevima 12. – 30, u vrijednosti od 35.503,00 KM.

Tražilac izvršenja nije argumentovano osporio navode izvršenika o neposjedovanju pokretnih stvari niti je dokazao da je izvršenik vlasnik takve imovine, a na njemu je teret dokazivanja te činjenice u smislu odredbi člana 8 i 123 Zakona o parničnom postupku, koji se primjenjuje na odgovarajući način u smislu odredbe člana 21 stav 1 Zakona o parničnom postupku.

Dakle, izvršenik nije dostavio netačne podatke u pogledu svoje pokretne imovine, jer prema stanju spisa takve imovine zaista nema.

Izvršenik je u Obrazac P1 za pokretne stvari naveo podatke koji se odnose na nekretnine, što takav podnesak čini neurednim, ali je sud imao mogućnost da u smislu člana 336 Zakona o parničnom postupku, takav podnesak kao nerazumljiv vrati izvršeniku radi ispravke ili dopune uz navode što treba ispraviti ili dopuniti i odrediti rok za ispravku ili dopunu podneska koji ne može biti duži od 8 dana, pa tek po proteku tog roka prema izvršeniku preduzeti mjere zbog dostavljanja neurednog podneska.

Dakle, ne postoje razlozi za izricanje novčane kazne u pogledu nedostavljanja podataka, jer izvršenik prema stanju spisa nije vlasnik pokretne imovine, a poslove iz svoje registrovane djelatnosti ne vrši vlastitom opremom već opremom uzetom u zakup.

Međutim, prema dostavnici u spisu izvršenik je zaključak suda od 02.10.2006. godine sa obrascima P1, P2 i P3 primio 04.10.2006. godine i rok od 15 dana za dostavu podataka je istekao 19.10.2006. godine, do kada je sudu morao dostaviti tražene podatke, ali ih je dostavio tek 23.10.2004. godine, odnosno sa 4 dana zakašnjenja.

Takvo kašnjenje je dovoljan razlog za izricanje novčane kazne, jer se takvim radnjama ometa sprovođenje izvršni radnji, pa je novčanu kaznu trebalo izreći iz tog razloga.

Obzirom na zakonom propisanu obavezu izvršenika da u određenom roku postupi po nalogu suda, minimum i maksimum zapriječene novčane kazne iz člana 17 Zakona o izvršnom postupku, period kašnjenja u dostavljanju

obrasca sa podacima i posljedice takvog ponašanje u smislu odugovlačenja postupka odnosno ometanja suda u sprovođenju izvršnih radnji, te imovinske prilike izvršenika, odnosno izražene poteškoće u poslovanju, što proizilazi i iz činjenice da na svojim računa nema dovoljno sredstava iz kojih bi se naplatilo potraživanje tražioca izvršenja, po ocjeni ovog suda trebalo je novčanu kaznu izreći u manjem iznosu, pa je izvršeniku izrečen minimalni iznos novčane kazne predviđene za pravno lice.

Na osnovu svega izloženo doneseno je rješenje kao u izreci na osnovu člana 235 tačka 3 Zakona o parničnom postupku.

(Rješenje Okružnog suda u Banjaluci broj 011-0-Ž-08-000 321 od 30.06.2008. godine)

Broj: 65 0 I 640970 17 Spp

Sarajevo, 20.12.2017. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, odlučujući o zahtjevu Općinskog suda u Sarajevu za rješavanje spornog pravnog pitanja u predmetu tog suda broj 65 0 I 640970 17 I od 19.10.2017. godine, na osnovu odredbe člana 61. Zakona o parničnom postupku, te odredbe člana 18. Pravilnika o unutrašnjem sudskom poslovanju Federacije BiH i Brčko Distrikta, na sjednici Građanskog odjeljenja održanoj 20.12.2017. godine donio je:

O D L U K U

Usvaja se zahtjev Općinskog suda u Sarajevu za rješavanje spornog pravnog pitanja, pa Građansko odjeljenje Vrhovnog suda Federacije BiH izražava sljedeće:

PRAVNO SHVATANJE

Dopušteno je da se potraživanje iz izvršne isprave čija se naplata traži u izvršnom postupku prenese na račun punomoćnika tražitelja izvršenja kada je prijedlog za izvršenje podnesen na temelju punomoći u kojoj je tražitelj izvršenja dao izričito i posebno ovlaštenje punomoćniku (advokatu ili advokatskom društvu) da može u izvršnom postupku naplatiti novčano potraživanje i troškove postupka tražitelja izvršenja putem svog računa (član 304. Zakona o parničnom postupku FBiH).

U situaciji kada je prijedlog za izvršenje podnesen na temelju punomoći za vođenje parnice, a u kojoj nije pobliže određen obim ovlaštenja u punomoći, punomoćnik (advokat ili advokatsko društvo) je ovlašten da u izvršnom postupku od izvršenika primi dosuđene troškove postupka (parničnog i izvršnog) putem svog računa (član 305. stav 1. tačka 3. ZPP).

O b r a z l o ž e n j e

Općinski sud u Sarajevu je dana 19.10.2017. godine po službenoj dužnosti, podnio ovom sudu zahtjev za rješavanje spornog pravnog pitanja uz koji je dostavio i spis tog suda broj 65 0 I 640970 17 I.

Sporno pravno pitanje glasi:

„Da li punomoćnik tražitelja izvršenja (advokat ili advokatsko društvo) može u izvršnom postupku naplatiti novčano potraživanje tražitelja izvršenja i troškove postupka putem svog računa ukoliko je tražitelj izvršenja dao izričito i posebno ovlaštenje za takvu naplatu?

Da li punomoćnik tražitelja izvršenja (advokat ili advokatsko društvo) može u izvršnom postupku naplatiti troškove parničnog i izvršnog postupka putem svog računa, ukoliko ga tražitelj izvršenja nije izričito i posebno ovlastio za takvu naplatu?“

U obrazloženju zahtjeva se navodi da je pred Općinskim sudom u Sarajevu u toku izvršni postupak u izvršnom predmetu tražitelja izvršenja Tonke Bošnjak iz Sarajeva, koju zastupa punomoćnik Asif Plećan, advokat iz Sarajeva, a protiv izvršenika Kantona Sarajevo, kojeg zastupa zakonski zastupnik Kantonalno pravobranilaštvo, a radi naplate potraživanja, novčanog iznosa od 2.229,49 KM izvršenjem na novčanim sredstvima izvršenika. U prijedlogu za izvršenje je predloženo da se glavni dug, zakonske zatezne kamate i troškovi parničnog postupka i troškovi izvršenog postupka prenesu na račun punomoćnika tražitelja izvršenja. Uz prijedlog za donošenje rješenja o dozvoli izvršenja punomoćnik tražitelja izvršenja je priložio punomoć koju je tražitelj izvršenja dao punomoćniku, a kojom je ovlastio punomoćnika da u postupku izvršenja pravosnažne presude pored ostalog može, naplatiti glavni dug, zakonske zatezne kamate i troškove postupka koji mu pripadaju po izvršnoj presudi i da potraživanja – novčanih sredstava može prenijeti na svoj žiro račun.

Općinski sud u Sarajevu navodi da je pored naprijed navedenog predmeta u ovom sudu zavedeno još preko 1000 predmeta, u kojima su izvršenici Federacija BiH i Kanton Sarajevo, a u kojima tražitelji izvršenja predlažu da se cjelokupno potraživanje iz izvršne isprave prenese na račun punomoćnika tražitelja izvršenja, i uz prijedlog su dostavljene punomoći kojima su punomoćnici, advokati ovlašteni za preduzimanje takve radnje.

Potrebu za zauzimanje stava u konkretnom spornom pravnom pitanju Općinski sud u Sarajevu traži iz razloga što na izvršnom odjeljenju ovog suda sudije nemaju jedinstven stav po tom pitanju i da se iz tog razloga donose i različite odluke. Općinski sud navodi da je stav većine sudija na odjeljenju da se odredi izvršenje prenosom potraživanja tražitelja izvršenja na ime glavnog duga, zakonskih zateznih kamata, troškova parničnog i izvršnog postupka, na račun punomoćnika tražitelja izvršenja, ukoliko je uz prijedlog za izvršenje dostavljena punomoć koja sadrži ovlaštenje tražitelja izvršenja za prenos navedenih potraživanja na račun punomoćnika. Takav stav većine sudija se temelji na razlozima da Zakonom o izvršnom postupku nije regulisano pitanje zastupanja stranaka, a da se shodno odredbi člana 21. stav 1. Zakona o izvršnom postupku primjenjuju odredbe Zakona o parničnom postupku, a odredbom člana 304. Zakona o parničnom postupku je regulisano da stranka može ovlastiti punomoćnika da preduzima samo određene radnje ili da preduzima sve radnje u postupku, pa kako je tražitelj izvršenja u punomoći dao ovlaštenje punomoćniku-advokatu da naplatu potraživanja iz izvršne isprave prenese na svoj račun tj. račun advokata, a koje ovlaštenje je dozvoljeno naprijed navedenom odredbom člana 304. Zakona o parničnom postupku, te je dopušteno da se potraživanje iz izvršne isprave čija se naplata traži u izvršnom postupku prenese na račun punomoćnika tražitelja izvršenja, pa je prijedlog za izvršenje uredan i rješenje o izvršenju podobno za izvršenje na način kako je to rješenjem o izvršenju i određeno.

U zahtjevu se navodi da manji broj sudija ovog suda smatra da se potraživanje utvrđeno izvršnom ispravom, bez obzira na ovlaštenje iz punomoći, primjenom načela formalnog legaliteta, ne može prenijeti na račun punomoćnika tražitelja izvršenja. Ovaj stav obrazlažu da primjenom principa strogog formalnog legaliteta u izvršnom postupku izvršenik može svoju obavezu ispuniti samo u odnosu na tražitelja izvršenja koji je označen u izvršnoj ispravi, primjenom odredbe člana 166. stav 4. ZIP, a prema kojoj će se u Rješenju o izvršenju, radi ostvarenja novčanog potraživanja, kada se izvršenje sprovodi na novčanim sredstvima izvršenika koja se vode na transakcijskom računu, tekućem ili žiro računu izvršenika s kojeg treba obaviti isplatu, te broj računa tražitelja izvršenja na koji isplatu treba obaviti ili drugi način obavljanja isplate. Odredbama Zakona o izvršnom postupku Federacije BiH, koje su zasnovane na načelu strogog formalnog legaliteta, nije predviđena mogućnost da punomoćnik u ime tražitelja izvršenja naplati potraživanje sa računa izvršenika na račun punomoćnika tražitelja izvršenja.

Podnosilac zahtjeva je dao sopstveno tumačenje spornog pravnog pitanja na način da ako je punomoćnik tražitelja izvršenja (advokat ili advokatsko društvo) ovlašten od tražitelja izvršenja u izvršnom postupku naplatiti novčano potraživanje i troškove postupka, tada punomoćnik tražitelja izvršenja (advokat ili advokatsko društvo) može u izvršnom postupku na svoj račun tj. račun punomoćnika tražitelja izvršenja naplatiti cjelokupno potraživanje iz

izvršne isprave (glavni dug, zakonske zatezne kamate, troškove parničnog i izvršnog postupka postupka, sa zakonskom kamatom na iste), imajući u vidu odredbu člana 304. Zakona o parničnom postupku, a kojom je regulisano da stranka može ovlastiti punomoćnika da preduzima samo određene radnje ili da preduzima sve radnje u postupku.

Podnosilac zahtjeva smatra da u situaciji kada je punomoćnik tražitelja izvršenja ovlašten od strane tražitelja izvršenja preduzimati sve radnje u postupku pa i radnju naplate potraživanja tražitelja izvršenja sa računa izvršenika na račun punomoćnika tražitelja izvršenja, a koje ovlaštenje je dozvoljeno odredbom člana 304. Zakona o parničnom postupku, to je dopušteno da se potraživanje iz izvršne isprave čija se naplata traži u izvršnom postupku prenese na račun punomoćnika tražitelja izvršenja, i prijedlog za izvršenje je uredan i takvo rješenje o izvršenju je podobno i za izvršenje na način kako je to određeno prijedlogom za izvršenje.

U situaciji kada punomoćnik tražitelja izvršenja (advokat ili advokatsko društvo) nije u punomoći izričito i posebno ovlašten da može u izvršnom postupku naplatiti troškove parničnog i izvršnog postupka putem svog računa, tada punomoćnik tražitelja izvršenja (advokat ili advokatsko društvo) može u izvršnom postupku na svoj račun tj. račun punomoćnika tražitelja izvršenja može naplatiti troškove parničnog i izvršnog postupka, sa zakonskim zateznim kamatama, obzirom da je odredbom člana 305. stav 1. tačka 3. Zakona o parničnom postupku FBiH propisano da ako je stranka izdala advokatu punomoć za vođenje parnice, a nije pobliže odredila ovlaštenja u punomoći, advokat je ovlašten na temelju takve punomoći od protivne stranke primiti dosuđene troškove.

Vrhovni sud Federacije BiH cijeni da je određeno naznačeno sporno pravno pitanje od značaja za odlučivanje u većem broju predmeta u postupku pred prvostepenim sudom jer o istom još nije zauzeo pravno shvaćanje, a riječ je o pitanju o kojem se može očekivati različita praksa nižestepenih sudova.

Odgovarajući na postavljeno sporno pravno pitanje treba poći od odredbi člana 300., 302., 304. i 305. Zakona o parničnom postupku, koje odredbe propisuju ovlaštenja punomoćnika za zastupanje stranaka (preduzimanje radnji u postupku), a koje odredbe Zakona o parničnom postupku se primjenjuju na odgovarajući načina i u izvršnom postupku shodno odredbi člana odredbi 21. Zakona o izvršnom postupku.

Odredbom člana 302. ZPP propisano je da radnje u postupku što ih punomoćnik preduzima u granicama punomoći imaju isti pravni učinak kao da ih je preduzela sama stranka. Odredbom člana 304. ZPP je propisano da stranka može ovlastiti punomoćnika da preduzima samo određene radnje ili da preduzima sve radnje u postupku, dok je članom 305. stav 1. ZPP propisano da ako je stranka izdala advokatu punomoć za vođenje parnice, a nije pobliže odredila ovlaštenja u punomoći, advokat je ovlašten na temelju takve punomoći (stav 3.) od protivne stranke primiti dosuđene troškove.

Imajući u vidu naprijed citirane odredbe Zakona o parničnom postupku, na sjednici od 20.12.2017. godine Građansko odjeljenje Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine je primjenom odredbe člana 61d. stav (1) ZPP zauzeo pravni stav i odlučio kao u izreci ove odluke.

Predsjednica Građanskog odjeljenja Zdravka Grebo Jevtić, s.r.